

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności art. 2 sentencji tej decyzji;
- w dalszej kolejności posiłkowo, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2006) 6765 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie COMP/39.234 — Dopłata do stopu — Nowa decyzja. W zaskarżonej decyzji dotyczącej wznowienia postępowania IV/35.814 — Dopłata do stopu, stronę skarżącą obciążono grzywną za naruszenie art. 65 ust. 1 EWWiS, jakiego dopuściła się Thyssen Stahl GmbH (wcześniej Thyssen Stahl AG), które polegało na zmianie i zastosowaniu w sposób uzgodniony wartości referencyjnych stosowanych przy obliczaniu dopłaty do stopu.

Skarżąca podnosi dziesięć zarzutów na poparcie tej skargi:

- naruszenie zasady *nulla poena sine lege*, ponieważ ze względu na brak przepisów przejściowych Komisja nie posiadała uprawnień w zakresie zastosowania z mocą wsteczną traktatu EWWiS, który w 2002 r. utracił moc obowiązującą;
- niezgodne z prawem zastosowanie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾, ponieważ uprawnia ono jedynie do zastosowania art. 81 i art. 82 WE, a nie postanowień traktatu EWWiS;
- naruszenie zasady *res iudicata*, związane z rozstrzygnięciem co do istoty przez Trybunał Sprawiedliwości wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, w którym Trybunał orzekł brak odpowiedzialności skarżącej za naruszenie jakiego dopuściła się spółka Thyssen Stahl AG, a którego wystąpienie zostało stwierdzone i ponownie przypisane skarżącej w zaskarżonej decyzji;
- brak odpowiedzialności skarżącej poprzez wydanie prywatnego oświadczenia o przyjęciu odpowiedzialności, ponieważ ma ono co najwyżej deklaracyjny charakter;
- naruszenie zasady pewności prawa związane z niepewnym charakterem podstawy grzywny i jej przyznania;
- naruszenie zasady *ne bis in idem*, ponieważ grzywnę nałożono na skarżącą już w pierwszym postępowaniu w związku wystąpieniem identycznych okoliczności faktycznych, w przedmiocie czego Trybunał orzekł wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie;
- przedawnienie naruszenia;
- naruszenia prawa dostępu do akt;
- naruszenie prawa do bycia wysłuchanym w związku z przedstawieniem niepełnych zarzutów, oraz;

- niewłaściwe obliczenie grzywny w świetle komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r. ⁽²⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 2003 r., str. 1).

⁽²⁾ Komunikat Komisji z dnia 18 lipca 1996 r. w sprawie nienakładania grzywnien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. C 207 z 1996 r., str. 4).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2007 r. — LIPOR — przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-26/07)

(2007/C 82/89)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: LIPOR — Serviço Intermunicipalizado de Gestão de Resíduos do Grande Porto (Gondomar, Portugalia) (przedstawiciele: P. Pinheiro, M. Gorrão-Henriques i F. Quintela, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(06)5008 z dnia 17 października 2006 r. skierowanej do państwa portugalskiego, w zakresie, w jakim stwierdza, że całkowitą wartość pomocy przyznanej z Funduszu Spójności na podstawie decyzji Komisji nr C(93)3347/3 z dnia 7 grudnia 1993 r., C(94)3721 wersja ostateczna/3 z dnia 21 grudnia 1994 r. oraz C(98)2283/f z dnia 28 lipca 1998 r. — należy uznać za zmniejszoną o 1 511 591 euro, oraz stwierdzenie nieważności decyzji nakazującej państwu członkowskiemu zwrot tej kwoty;
- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w części, w której nakazuje 100 % korektę finansową umów podpisanych przez stronę skarżącą z IDAD [Instituto do Ambiente e Desenvolvimento, instytut ochrony środowiska i rozwoju], ponieważ narusza zasadę proporcjonalności, oraz w części, w której nakazuje państwu członkowskiemu zwrot 458 683 euro;
- obciążenie Komisja Wspólnot Europejskich kosztami postępowania;
- ewentualnie, częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z powodu naruszenia zasady proporcjonalności, w odniesieniu do umów zawartych przez stronę skarżącą z Hidroprojecto;

— również ewentualnie, strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji na wypadek stwierdzenia, że Lipor całkowicie nie spełnił wymogów przewidzianych w dyrektywie 92/50/EWG, o orzeczenie, iż Komisja poprzez ustalenie 100 % korekty finansowej dotyczącej finansowania umów z Hidroprojecto naruszyła zasadę proporcjonalności.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zarzuca naruszenie prawa, oczywisty błąd w ustaleniach, brak wystarczającego i poprawnego uzasadnienia oraz naruszenie zasady proporcjonalności.

W odniesieniu do umowy zawartej przez stronę skarżącą w 1989 r. z Hidroprojecto, strona skarżąca twierdzi, iż Komisja popełniła błąd przy oszacowaniu wartości Bloku D umowy.

Jeżeli chodzi o umowę podpisaną pomiędzy tymi samymi podmiotami w 1997 r., strona skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w ustaleniach, nie przyjmując, że umowy te stanowiły częściowo konkretyzację umowy zawartej w 1989 r., a częściowo jej przedłużenie, które okazało się konieczne w miarę wykonywania projektu. Nie zgadza się również z Komisją co do tego, że umowy powinny zostać zawarte w trybie zamówień publicznych. Zdaniem strony skarżącej, nawet jeżeliby przyjąć, że umowy te były niezależne od umowy z 1989 r. i ich wartość przekraczała próg ustalony w dyrektywie 92/50 dla przetargu otwartego, to i tak miał do nich zastosowanie wyjątek przewidziany w art. 11 tej dyrektywy.

Co się tyczy zawartych również pomiędzy tymi samymi podmiotami umów z dnia 28 marca i 28 kwietnia 1995 r., strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniała błąd w ustaleniach, poczynając je za jedną umowę będącą przedłużeniem umowy z 1989 r. i twierdząc, że ich zawarcie powinno nastąpić w drodze zamówień publicznych. Podnosi, że w rzeczywistości chodzi o dwie umowy zawarte w różnej dacie. Pierwsza umowa została zawarta w wyniku przetargu ograniczonego, natomiast druga nie osiągnęła wartości przekraczającej próg, aby mogła się stać przedmiotem postępowania w sprawie zamówień publicznych. W każdym razie, obie umowy zostały zawarte na podstawie prawa portugalskiego w chwili, w której dyrektywa 92/50 nie została jeszcze transponowana do prawa krajowego.

Wreszcie, w odniesieniu do umów zawartych przez skarżącą z IDAD w 1999 r., skarżąca przyznając, że Komisja mogła uwzględnić je łącznie w celu ustalenia ich odpowiedniej wartości oraz ewentualnego podlegania przesadom rządzącym zamówieniami publicznymi, wyjaśnia powody, które doprowadziły ją do podpisania oddzielnych umów oraz podnosi, że IDAD jest podmiotem prawa publicznego i jako taki jest instytucją zamawiającą w rozumieniu dyrektywy 92/50. Tym samym twierdzi, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę te powody i nie przystępować do 100 % korekty finansowej. Zdaniem skarżącej taka korekta narusza zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2007 r. — Denka International przeciwko Komisji

(Sprawa T-30/07)

(2007/C 82/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Denka International BV (Barneveld, Niderlandy) (przedstawiciele: K. Van Maldegem, C. Mereu, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2b) dyrektywy Komisji 2006/92/WE i załącznika II do tej dyrektywy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz odsetkami od tych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda w niniejszej skardze stwierdzenia nieważności w części dyrektywy Komisji 2006/92/WE⁽¹⁾ z dnia 9 listopada 2006 r. zmieniającej załączniki do dyrektyw Rady 76/895/EWG, 86/362/EWG i 90/642/EWG w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości dichlorfosu (zwanej dalej „dyrektywą MRL” lub „zaskarżoną regulacją”), a w szczególności art. 2 b) i załącznika II do tej dyrektywy.

Skarżąca podnosi, że wskazane przepisy zmieniają najwyższy dopuszczalny poziom pozostałości przedmiotowej substancji z obowiązujących poprzednio 2mg/kg do nowej wartości progowej wynoszącej 0,01 mg/kg w oparciu o ocenę dokumentacji skarżącej przeprowadzonej według związanej z tym oceny na podstawie dyrektywy 91/424/EWG, co stanowi błąd pod względem proceduralnym, naukowym i prawnym.

Skarżąca podnosi, że pod względem proceduralnym zaskarżona regulacja została przyjęta z naruszeniem gwarancji proceduralnych ustanowionych w art. 8 rozporządzenia 451/2000, zasady *auditum alteram partem* oraz zasady rzetelnego postępowania. Regulacja ta uchybia także obowiązkowi uzasadnienia (art. 235 WE). Skarżąca podnosi ponadto, że przyjmując zaskarżoną regulację, Komisja nadużyła władzy, ponieważ uzyskała ten sam rezultat, jak w przypadku decyzji o niewłączeniu, nie korzystając jednak z takiej decyzji.